

ต้อม นิด โอ้ เจียบ
ติ่ม อ้อย พงษ์ เปี้ยก
เทพ ชัย ก้อง แจ็ค ตัง
ติ๊ด หาญ พูลุ สุรนิทย์
อ้อย ๑๘ คน

ทั้งหมดนี้ เป็นเพื่อนรักกันมาก ไปไหนมาไหนด้วยกัน
นอนด้วยกัน เรียนด้วยกัน อึดอัดดี

“นิด” เสียงเรียกขึ้นในเข้าก่อนกระดิ่งเข้าห้องเรียน
“ใคร...ใคร เรียกนิด” นิดพยายามหาเพื่อนว่าคนไหน
เรียกเธอ “ใคร ใครเรียก”

“นิด...ต้อมเรียก” ต้อมเดินเข้ามาจับบ่านิด

“ต้อมนะเอง นึกว่าเจียบ, โอ้, พงษ์, หาญ หรือติ๊ดเสียอีก”

“นิดนี่ จำเสียงต้อมไม่ได้หรือไง เสียงเจียบ, โอ้, พงษ์,
หาญ หรือติ๊ด ไม่ใช่อย่างนี้หรอก”

“มีอะไรเธอ ต่อม” สาวน้อยผมยาวถามหนุ่มผิวขาว
 “มีอะไรจะปรึกษาหน่อย ไปที่สระโรงเรียนเถอะ” หนุ่ม
 ผิวขาวบอกสาวน้อยผมยาว

“ไปซิ เคียวนะ” นิดหันไปบอกเพื่อนรัก “โอ้, เจ็บบ, ติม,
 สุรนิศย์, อ๋อ, เคียวบอกเทพ, ชัย, ก้อง, แจ็ค, อ้อย, พงษ์,
 เบ๊ยก ทีนะ ว่าเคียวมา...ไปต่อม”

สระหน้าโรงเรียนไม่ใหญ่นัก แต่ก็ทำบริเวณได้อย่างดี
 มีชั้นบันได ๔-๕ ชั้นให้นั่งเล่น เข้านี้ มีเด็กนักเรียน ๔-๕ คน
 นั่งอ่านหนังสืออยู่

“ต่อม นั่งบันไดชั้นบนนะ” นิดยังยืนอยู่บนลานสระไม่
 ตามต่อมลงไปที่บ้านไค

“ท่าไมละ นั่งชั้นนี้ดีกว่า ใกล้น้ำดี เห็นปลาชืด” ต่อม
 หย่อนกันลงนั่ง

“ต่อมนั่งตรงนั้นแล้วกัน นิดนั่งบนนี้เอง เคียวผมเบ๊ยกน้ำ
 อึก” ว่าแล้วเธอก็รวบรวมผมยาวของเธอสามสี่ทบมัดเป็นปม แต่
 ผมเธอยาวมาก มัดเป็นปมจึงเป็นปมใหญ่

“นิดน่าจะตัดผมชะทีนะ เดินตามที่ไรเดินเหยียบทุกที”

“ช่างนิดเถอะ ว่าแต่ต่อมเถอะ ที่ว่าจะปรึกษานะ เรื่อง
 อะไร”

ลมเข้าโชยมา ต้องไรผมบริเวณคอสาวน้อยปลิวไหว
 และก็ทำให้ผมผมที่มัดไว้เป็นปมแกว่งไปมาน่าเอ็นดู เด็กสาว
 พอจะรู้ว่า เพื่อนชายที่สนิทคนนี้จะพูดเรื่องอะไร

“นิด ต่อมเพิ่งสังเกตเห็นปลาในสระนี่นะว่า ตัวมันใหญ่
 เหมือนกัน อ้อ...ไมใช่ นั่นมันเต้านี่...” ต่อมาเรื่องพูดไปเรื่อย

นิดยังคงให้ลมเข้าโชยผมเธอเล่น ให้ผมผมแกว่งไปมา
 ไม่พูดอะไรเด็กนักเรียน ๒ คนที่นั่งอ่านอยู่ใกล้ ๆ เก็บหนังสือ
 บ่นอะไรนิดหน่อย ลูกขึ้นเดินกลับตึก

ต่อมยังไม่กล้าพูดสิ่งที่เขาจะพูด มีอว้าง ๆ ของเขาจึงจะหา
 หินเล็กๆ ขว้างลงสระ แต่ดูเหมือนจะไม่มีเอาเสียเลย เขาเหลียว
 มองซ้ายขวาลานรอบสระสะอาดมากจนไม่มีเศษหินสักก้อน
 เขาไม่มีอะไรจะขว้างลงสระแก้เขินเลย

“ต่อม จะพูดอะไรก็พูดเถอะ เรื่องของนิดใช้ไหม” สาว
 น้อยรำคาญ

ชายหนุ่มยิ่งเขินหนัก หน้าแดงก่ำ

นิดลัดสันใจ ลูกขึ้นมา นั่งข้าง ๆ มีอะไรจะได้พูดกันให้รู้
 เรื่อง เพราะเธอเองก็อึดอัดเหลือเกิน จะพูดแล้วก็มาทำอาย

“ช่วยด้วย...นิด ช่วยต่อมด้วย เลือดคั่ง” ต่อมาอายจน
 หน้าแดง เลือดฉีดเกินไป มือสองมือเริ่มไขว่คว้า

“เป็นอะไรต่อม...” นิดทำอะไรไม่ถูก พยายามประคอง
ต่อมดินทูนทูนราย นิดมองคนรอบสระ ไม่มีใครอยู่เลย เธอรีบ
ตะโกนเรียกเพื่อน ต่อมยังคงดิน สองมือไขว่คว้า

“ช่วยด้วย ช่วยด้วย ต่อมเป็นอะไรก็ไม่รู้...ช่วยด้วย...
มีอย่างขนชิวชิวคว้าเฉย ๆ ...ช่วยด้วย...”

ดูเหมือนจะได้ผล นักเรียนหลายคนวิ่งมา

“เป็นอะไรไป” หาญคนแรกที่มาถึงยังทำอะไรไม่ถูก เข้า
ประคอง “เป็นอะไรทำไมหน้าแดง...อย่าจับตุคตุค” หาญถอยฉาก

“เขาไขว่คว้า ไม่ได้จับ” นิดบอก “ไม่รู้ อยู่ดี ๆ ก็หน้าแดง
ล้มชักลง”

“อาจจะเมา” พงษ์เพื่อนรักคนหนึ่งในกลุ่มมาถึง

“ไม่น่าแต่งหน้าจัดนะ เป็นผู้ชายแท้ ๆ” พงษ์พูด

“ไม่ก็ตากแดดมากไป” ตีตลงนั่งของ ๆ พิจารณา

“อาจจะอาบ...ก็ได้” อ้อยพูดเสียงสูง

“คงใช่...” หาญสรุป “คงจะอาบขายนิด เธอไปทำอะไร
เขา”

“เอาน่า อย่ามัวแต่วิเคราะห์เลย ช่วย ๆ กันปฐมพยาบาล
ต่อมก่อนเถอะ”

“ทำไมเล่า” ตีตถาม

“ช่วยกันนวดหน้าชิว เมื่อจะได้คลายลงบ้าง” อ้อยพูดเสียงสูง
หาญเริ่มลงมือตามที่อยู่แนะนำ นวดหน้าให้เลือดระบาย
ลงที่ตัว พงษ์กับอ้อยช่วยกันนวดต่อที่คอเพื่อไล่ให้มาถึงตัว

“ถึงตัวแล้ว ตัวแดงเขียว เบื่อกับเทพชวกกันหน่อย” หาญ
เรียกเพื่อน “นวดไล่ให้ถึงขา”

“มา อ้อยช่วยด้วยคน” อ้อยพูดเสียงสูง

แล้วเพื่อนทั้ง ๑๘ คนก็ช่วยกันบีบนวดต่อมให้หายหน้าแดง
จนกระทั่งเลือดมาคั่งที่เท้าแทน

“เป็นไงต่อม ตีชิ่งใหม่” นิดถามทันทีที่ต่อมลุกขึ้น

“ขอบใจนิด...ตีชิ่งแยะเลย ขอบใจอ้อย อ้อย ตีม์ เจียบ
อ้อย อ้อย สุรนิศย์ หุโล หาญ ตีต ติ่ง แจต เบื่อก พงษ์ เทพ
ชัย ก้อง ครบมัย”

“ครบ” อ้อยตอบเสียงสูง

“ค่อย ๆ ลุกนะต่อม” หาญพุงต่อมให้ลุกขึ้น “เดินไหวมัย
ไป...ไปห้องพยาบาลเถอะ นอนพักซักเดี๋ยวกงตีชิ่ง”

กระดิ่งเข้าเรียนดังแล้ว

ชั่วโมงแรกเป็นชั่วโมงคณิตศาสตร์ของครูวิไล ครูประจำชั้น ถึงจะเมื่อปานไหน นักเรียนทุกคนก็ต้องทำเป็นสนใจ ครูวิไลยังคงตั้งคำถามน่ากลัว ๆ ให้นักเรียนสนใจเช่นเคย แต่ถึงกระนั้นก็ยังมีคนคุยกันในช่วงโมงเรียน

“นิค...ถามจริง ๆ เอะ ค้อมเขาพูดอะไรกับเธอ” อ้อยกระซิบถามในช่วงโมงคณิตศาสตร์...

“อ้อย...เบา ๆ ซิ เกี่ยวกับโดนครูวิไลเล่นงานหรือ” นิคบอกเพื่อนขณะที่ตายังคงระวังครูวิไลจอมโหดของโรงเรียน “เธอก็รู้จักครูวิไลดี”

“เบา ยังไงเล่า” อ้อยพยายาม “เธอก็รู้ว่าชั้นพูดเสียงสูง แล้วเสียงสูงนะ มันเบาได้เมื่อไหร่”

ทางประตูของอ้อยสูงปรี๊ดไปถึงหูครูวิไล ครูวิไลหยุดเขียนกระดาน จ้องเขม็งมายังอ้อย

“อรัย...” เสียงครูวิไลนิ่ง แต่ใครจะรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น “ครูเคยบอกเธอก่อนแล้วว่า อย่าคุยกันเวลาครูสอน”

“เออ...๔๒ หนมั้งคะ” อ้อยตอบเสียงสูง

“๔๓ อ้อย” ค้อมกระซิบ

“เออ ๔๓ ค่ะ”

“ถูกต้อง...เกือบไปนะอรัยที่ตอบถูก ไม่งั้นเธอคงโดนตีแน่...ที่นี้เตรียมตัวเรียนต่อกันได้ ลอกโจทย์บนกระดาน แล้วก็ทำไป ส่วนนายทง...”

ค้อมสะดุ้งเอือก

“เธอ ไม่ต้องมาสะดุ้งเอือกหรือ เก่งนักเธอะ ถึงได้ไปบอกเพื่อนให้ตอบ” ครูวิไลจอมโหดเดินเข้ามาใกล้ค้อม ค้อมหยุดสะดุ้งเอือก

“ครูเคยเตือนเธอกี่ครั้งแล้วว่าไม่ให้ยุ่งเวลาครูถามคนอื่น”

“เออ...๓๓ ครั้งครับ”

“นิค...เห็นมัยเก่งนัก เธอเองก็ตอบไม่ได้ มา...มานี้ มายืนหน้าชั้น หยิบไม้บรรทัดมาด้วย”

“ค้อม...ไม่น่าเลย” อ้อยอุทานเสียงสูง

“ค้อมเขาเป็นสุภาพบุรุษเสมอ” นิครำพึง

“ใช่...อ้อยถึงได้ชอบเขาไง” เสียงสูงเหมือนเดิม

“ทง มานี้ มานี้” ครูวิไลยืนเท้าเอวรออยู่หน้าชั้น
 “อย่าทำผมเลยครับ” ค้อมผู้นำส่งสารกำลังเดินถือไม้-
 บรรทัดเดินไปหน้าห้อง...“ต่อไปนี่ผมสัญญาว่าจะไม่ทำอีก อย่า
 ให้ผมคาบไม้บรรทัดเลยครับ พันผมไม่ค่อยดี หมอยังบอกว่า
 ไม่ควรคาบไม้บรรทัดเลย”

“งั้นใครว่างบ้าง...” ครูวิไลถามทั้งห้อง “ต้องมีใครเสียสละ
 ทำหน้าที่แทน”

หลายคนกำลังมองหน้ากัน เพื่อตัดสินใจ

“ว่าไง ทงเขาจะไม่คาบไม้บรรทัด...พวกเธอรักกันมาก
 ไม่ใช่เรอะ ใครจะมาแทน” ครูจอมโหดยักษ์ไหล
 “ผมเอง” หาญลุกขึ้น หาญเป็นเพื่อนตัดสินใจเร็วเสมอ
 “ตกลง...ทงเธอไม่ต้องยืนคาบไม้บรรทัดแล้ว เธอยืนคาบ
 นายหาญแทนแล้วกัน”

“ขอบใจมาก หาญ” น้ำตาลูกผู้ชายของค้อมไหล

กระดิ่งเล็กเรียนดังแล้ว นักเรียนก็กำลังทยอยจากโรง-
 เรียนเดินออกจากตึก พวกที่เล่นกีฬาก็กองวงเวียนอยู่แถวสนาม
 บอล สนามบาส และสนามม้าของโรงเรียน สนามเพล่าวันนี้
 ไม่ค่อยคึกคักเพราะตั้งแต่ลูกระเบิดน้อยลง นักเรียนก็ให้ความ
 สนใจกับสนามเพล่าน้อยลง จะมีแต่นักเรียนจำนวน ๒ คน นั่ง
 ปรับทุกข์กัน

“ขออุเอวหน่อยซี หาญ” ติดตามหาญ พลงเล็กเสื่อเช็ด
 ของหาญขึ้นดู “เจ็บไหมหาญ”

“นิดหน่อยจะติด แต่หาญทนได้เพื่อเพื่อน”

“ทีหลัง หาญอย่าอาสาออกไปให้เขาคาบแทนไม้บรรทัด
 อีกนะ เจ็บออก ให้พวกตัวเล็ก ๆ อย่างพงษ์ อย่างเป็ยกดีกว่า”
 ติดลูบแผลด้วยอาการเอาใจใส่

“ช่างเถอะ ว่าแต่พวกเราไปไหนกันหมด อัย...อย่าลูบแผล
 ด้วยอาการเอาใจใส่แรงนักสิ...” หาญหยอก

“คงอยู่ที่ร้านไอติมหน้าโรงเรียน หาญจะไปเธอ”

“อย่าเลย เราไม่มีโอกาสได้อยู่กัน ๒ คน เท่าไหร่หรอก
 ...ดีค่อย่าเที่ยวไปแกะอะไรเล่นสิ สนามเพล่านี้มีวางระเบิดไว้
 ด้วย...หาญไม่อย่างมีแผลหลายแผล”

“หมายความว่ายังไง” ตีตถามเอาตรง ๆ

“หาญไม่อยากออกหักเป็นครั้งที่ ๒”

“หมายความว่า หาญเลิกกับเจ๊ียบแล้ว” ตีตทำลาโศ ตกใจ

“เพิ่งคุยกันเมื่อวานนี่เอง...ตีตเป็นอะไรไป...ตีต”

“ช่วย...ด้วย...ตีตทำตาโตแล้วเอาลงไม่ได้ โอ๊ย...หาญช่วยด้วย...ตาโตจังเลย...”

“ทำไมตีตล่ะ...” หาญชายหนุ่มที่เคยตัดสินใจอะไรได้ทันทั่วทั้งที่ ทำอะไรไม่ถูก พยายามบีบตาให้ตาตีตเล็กลง...แต่ไม่สำเร็จ

“ช่วยด้วย...ช่วยด้วย” หาญตะโกนก้องสนามเพลาะ “ตีต...ตาโต ตีตตาโต”

หลายคนที่สนามบาสหันมามอง แล้วตะโกนกลับ

“เออ...แล้วทำไมเธอ...ป้องกันตาโตไม่เห็นต้องป่าวประกาศ”

“ช่วยด้วย ตีตตาโต” หาญยังคงตะโกน

“ป้องกันตาโต” เสียงตะโกนกลับ

“ตีตตาโต”

“ป้องกันตาโต”

“อ้อค้ก้ตาโต” เสียงมาจากสนามบอล

“จ๋อม ตาโตหนัก” เสียงมาจากไหนก็ไม่รู้

เพื่อนทั้ง ๑๗ คนกำลังรอมผลการตรวจตา ให้กับตีตอย่างกระวนกระวาย จนกระทั่งจักษุแพทย์ก็ออกจากห้องตรวจ...ทุกคนกรูเข้าไปถาม

“เป็นไงบ้างครับหมอ” หาญถามเป็นคนแรก

“อาการเป็นไงบ้าง” ทุกคนแทบจะแย่งกันพูด

“ดีขึ้นนะครับ ยังตรวจไม่เสร็จ หมออออกมาเขี้ยว” จักษุแพทย์ขอตัวไปเข้าห้องนำเพื่อนทั้ง ๑๗ คนต้องนั่งลงคอยต่อไป จนหมอเขี้ยวเสร็จกลับเข้าห้องตรวจ สักครู่ก็ออกมา ทุกคนกรูเข้ามาถามทันที

“ดีขึ้น ๆ” หมอยกมือปราชัย ขอเขี้ยวอีกที สงสัยกันแก๊กฮวยเยอะไปหน่อย ทุกคนคงนั่งคอยด้วยความเอาใจใส่อย่างใจจดจ่อ หมอเขี้ยวเสร็จเดินเข้าห้องตรวจอย่างรีบร้อน...ทุกคนก็ยังคงรอไม่มีใครพูดอะไรกัน

ในที่สุด หมอก็ออกมาอีก คราวนี้ไม่มีใครกล้ากรูเข้าไปถามหมอ หมอทำหน้าที่แปลกใจ เบียดถามขึ้นอย่างเกรงใจ

“จะเขี้ยวอีกหรือครับ”

“เปล่า” หมอตอบ ทุกคนดีใจลุกขึ้น

“เป็นไงบ้างครับหมอ” หาญถึงตัวหมอทันที

“อี้อ็คิดนึคหน้อย ปกคิมมถ่ายทุกเช้าละ”

“ไมใช่ หมายถึง คิค...นะ เออ เพื่อนผมนะ”

“อ้อ...เรียบร้อยคี่ หายแล้ว แต่พวกคุณต้องระวังหน้อย นะอย่าให้เรอดกใจจนคาโตอีก เพราะตอนนี้ผมผ่าคิคให้คาเธอ เล็กลง เลยกลายเป็นคาสองชั้นเลข แต่คิมคาชั้นเดียว นี้ถ้าทำ คาโตอีกเตี่ยวต้องกลายเป็นคนคาสามชั้น สี่ชั้น ใง... ขอตัวไปเขี้ยวต่อหน้อย”

ทุกคนกรูกันเข้าในห้องตรวจ เสียงถามไถ่ความ เจ็บปวด...เสียงเฮฮาคังลั่น...ดังออกมาถึงข้างนอก และ ไปถึงโรงเรียนของพวกเขา บอกให้เห็นถึงความรักเป็น กลุ่มก้อนกัน ที่จะต้องใช้ชีวิตร่วมกันในวัยเรียน จนกว่า จะจบ มีรักกัน เกลียดกัน ออกหัก ทะเลาะ นินทา สารพัด ตามประสาวัยรุ่น เรื่องนี้ยังไม่จบ

